

Chi bếp trả thù

Bình-nguyên Lộc

Bà chủ vừa cá xuống tới bếp là chi Tư vội khoe:

- Bà coi tôi nấu cơm vừa khít, không dư một hạt. Chị vừa nói vừa nghiêng chiếc son nhôm cho chủ nhà thấy rõ. Chiếc son được vét ráo nạo, cỡ không rửa căng chẳng chiết son đã dơ.

Nhưng là chủ vừa cá lại nói, giọng không bằng lòng:

- Mấy nấu cơm như vậy không được, rùi bữa nào ngon miệng, hoặc có khách là thiếu ngay. Phải nấu dư cho tao đi. Mấy nấu mấy lon ?

- Dạ ba lon.

- Phải nấu bốn lon rươi mới được.

Chi Tư thất vọng lắm. Sự nấu cơm vừa khít là cố gắng của chị để chủ vừa lòng. Chị làm qua đã nhiều nơi và rút nhiều kinh nghiệm nên biết chắc rằng ở chỗ củi quế gạo châu này, người chủ nhà nào cũng không thích thấy cơm dư.

Thất vọng, nhưng chị tự an ủi.

- Bà chủ này xem chừng rộng rãi lắm, chắc ta sẽ được đối đãi tử tế.

Chiều hôm ấy, chị nấu bốn lon rươi theo lời bà chủ dặn. Bà chủ nhà này thật cẩn thận, sau bữa ăn bà xem lại coi có cơm dư chẳng. Thấy cơm còn trong nồi nhiều bà tỏ vẻ hài lòng.

Nhưng sáng ra, trước khi chị bếp mang thùng rác ra lề đường, bà xét thùng rác cẩn thận, không biết để tìm gì.

Trưa lại, bà nhắc chị Tư ăn cơm nguội hôm qua kéo bỏ mang tội với trời.

Bà kể cho chị nghe câu chuyện cổ tích rất buồn ngủ, trong đó đại ý nói hạt gạo là của báu, trời cho loài người.

Bà lại kể một câu chuyện âm phủ trừng phạt kẻ nào bỏ cơm, mỗi một hạt cơm bỏ là phải ăn một con dòi.

Chi Tư không ngán trời phạt, cũng chẳng ghê ăn dòi.

Chi cũng không đợi bà chủ vừa cá căn dặn và thấy việc ăn cơm nguội là phận sự của chị, không lẽ lại bới lên cho bà chủ, ông chủ và các cậu các cô ăn. Mà đồ đi thì đó là điều chị làm không được, chị quen tánh tiếc cơm tiếc gạo từ thuở nhỏ rồi.

Chi Tư ăn cơm nguội ba ngày liền thì thấy chán phèo.

Trong ba ngày đó, người nhà bà chủ vừa cá có ngon miệng trong hai bữa ăn thật, nhưng không thấm vào đâu với số cơm dư. Và lại những bữa mà các cậu các cô no vì quà bánh thì cơm cỡ như nấu theo thường cũng đã phải dư rồi, huống hồ gì nấu lồi trừ hao.

Thừa dịp bà chủ xuống bếp, chị Tư đưa cho bà xem ba thố cơm dư.

- Có nên nấu bớt lại không bà ? Chị hỏi.
- Cứ nấu dư đi cho tôi, nhà hay có khách bất tử lắm.

Những người khách ăn cơm bất tử ấy không bao giờ có cả, và sau hai tuần lễ, chị Tư bắt đầu nuốt cơm nguội không muốn vô nữa.

Hôm ấy, mâm cơm đã dọn lên xong, đồ ăn đã đầy đủ cả mà bà chủ vừa cá còn nghe chị bếp chiền xào cái gì dưới ấy.

Tiếng mỡ cháy xèo xèo trong chảo, mùi tỏi thơm phức bay lên, khiến bà chủ vừa ngạc nhiên.

- Mày còn chiền cái gì đó Tư ? Bà hỏi với xuống.
- Dạ ơ... chiền ...

Chị Tư cố ý nói nhỏ để cho tiếng mỡ át lời của chị đi.

Quả thật, bà chủ không nghe gì cả. Vì không nghe rõ lời đáp nên bà tức mình, bỏ đĩa đi xuống bếp để xem tận mắt.

- À, cái con nầy phí của, bà hét lên khi thấy rõ sự tình. Mày làm ăn như vậy thì của đâu mà tao chịu nổi. Hèn chi cứ đòi tiền mua mỡ hoai. Tao nói không lẽ mày lại uống mỡ hay sao, nên không rầy la gì, bữa nay tao mới mở mắt ra. Thôi thiệt là hết nói rồi !
- Thừa bà, chị Tư nói, tôi mới chiền cơm lần thứ nhứt đây. Ăn cơm nguội lâu ngày quá, tôi ăn không nổi nữa.
- Lần thứ nhứt, hừ lần thứ nhứt ! Ai làm sao biết mày chiền lần thứ nhứt hay thứ nhì. Mày đừng có nói đong. Tao thấy họ còn không có cơm nguội mà ăn nữa là khác đạ.

Nói xong, bà quày quã đi lên.

Hôm ấy chị bếp đi chợ về, vô nhà nhẹ nhàng quá, không ai hay cả.

Bà chủ đang cãi lộn với ông chủ. Chị Tư không cố ý nghe, nhưng vẫn nghe, và chị kinh ngạc hết sức.

Bà chủ nói :

- Ông biết gì về chuyện nhà bếp mà xía vô. Nè, tôi nói ông rõ. Cơm nguội ăn không ngon thì nó ăn ít, ông hiểu ra chưa ? Như vậy mình đỡ tốn gạo.

Trời ơi, té ra bà bắt nấu cơm nhiều để chị phải ăn ít đi ! Có ai mà tham và thâm hiểm đến như thế không ?

Thôi, thế nầy thì phải thôi việc, chớ bị cố ý cho ăn cơm nguội suốt đời chịu sao thấu.

Chị Tư làm trong nhà nầy đã ba tuần lễ rồi. Chị định ráng thêm mười ngày nữa, lãnh đủ một tháng tiền lương rồi sẽ thôi.

Từ đây đến đó, chị phải ăn hai mươi bữa cơm nguội nữa. Trời ơi ! nghĩ đến đó mà phát ngán. Cơm nguội một bữa thì nuốt còn dễ trôi, chớ cơm cách đêm, có khi một

ngày một đêm thì nó lạnh như đông. Mà cơm dư thì cứ dôn nhau như những đọt sòng, lớp này tiếp lớp khác, ăn xong khi sáng là chiều thấy cái thố lại đầy.

Bà chủ vừa cá, sấm son nồi sao mà vừa khít rịt, không có dư một chiếc để chị dùng nó mà hông cơm nguội lại cho nó ấm ấm để ăn.

Có một lần, chị đổ vào nồi cơm đang rút cạn nước, độ ba chén cơm nguội cốt để hấp. Nhưng chừng bới riêng ra thì bới sót, không tài nào phân hai thứ riêng biệt hẳn được.

Ăn cơm biết có xen lẫn cơm hấp, bà chủ lại hét lên :

- A, bây giờ nó chê cơm nguội, bắt tôi phải ăn đây, trời ơi là trời !

Chị Tư không cảm tức bao nhiêu vì trong đời đi ở của chị, chị đã thấy nhiều người chủ tàn nhẫn hơn nhiều lắm !

Nhưng chị không đứng đưng được và nghĩ kế phá bà chủ một chuyến chơi.

Chị suy tính vài đêm là tìm ra được ba mưu mẹo rất sâu độc. Nhưng chị phải bỏ đi cả, không dám dùng vì mưu ấy ác hiểm quá, và gây hại to cho bà chủ thì phản động lực của bà sẽ ghê hồn lắm.

Rốt cuộc chị nghĩ được một trò phá quấy hiền hiền và cho là rất đắc sách.

Sáng hôm đó, chị Tư báo cho bà chủ vừa cá hay rằng gạo đã hết sạch.

Lại một trận bà mắng nữa, mà lần này mắng phải lẽ nên chị không buồn. Bà chủ căn dặn hễ gạo gần hết thì phải báo trước vài hôm đặng bà vô Chợ-lớn mà chở gạo bao về cho nó nói một chút.

Chuyện đã lỡ như thế rồi, không lẽ ăn thịt chị Tư nên bà chủ nhẫn nại hiểu chị đón gạo gánh đi rong mà mua.

Vài giờ sau, chị Tư kêu vào nhà một chị bán gạo. Trả giá xong xuôi trước mặt bà chủ, biểu chị bán gạo đong hai mươi lít, số gạo ăn trót tuần, đặng bà chủ có rảnh, đi kéo gạo bao.

Đến giờ nấu cơm, bà chủ bỗng nhớ sực lại điều gì hỏi :

- À, tao quên coi coi gạo mới hay gạo cũ. Vậy chớ gạo gì đó Tư ?

- Dạ, chị ấy nói gạo mới.

- Sao lại chị ấy nói, mình phải coi lấy chớ.

- Dạ, bị tôi không biết coi.

- Hại không ! Thôi, nếu gạo mới thì nấu tám lon. Gạo mới nó không nở, nấu sáu lon rưỡi chỉ bằng bốn lon rưỡi kia thôi. Mà mình thêm một lon rưỡi nữa, đặng cho dư hờ có khách bất tử.

Lại cái luận điệu có khách bất tử nữa !

Chị Tư cười giòn giòn riêng một mình, lấy cái son lớn nhứt, đi vo tám lon gạo.

Lần nấu cơm hôm ấy, chị để sôi rất nhiều dạo, vì chị biết rằng sôi nhiều bận chừng nào thì gạo nở nhiều chừng nấy.

Đến bữa ăn, bà chủ và com đầu, nhai vài cái rồi nói :

- Mẹ, gạo cũ đây mà, chớ gạo mới cái cóc khô gì. Tròi ơi, Tư ơi, mây nấu tám lon há ?
- Dạ, bà dặn tám lon.
- Thôi, chết rồi, gạo cũ nở tét bét thì mười mây ăn com nguội cũng không hết. Thế này thì cả nhà phải phụ mà ăn với mây, chớ không thì phải bỏ com thiu. Thôi chiều nay đừng nấu com.

Chị Tư day vô vách mà cười.

© Binhnguyenloc.com